

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
9. marts 2018

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-239/17	Teglgaard og Fløjstrupgård (sag forelagt af Østre Landsret) Sagen vedrører: 1. I en situation, hvor en landbruger ikke overholder de lovbestemte forvaltningskrav eller betingelserne for god landbrugs- og miljømæssig stand i et kalenderår, og der derfor skal ske nedsættelse af landbrugerens direkte betalinger, jf. artikel 6, stk. 1, i Rådets forordning nr. 1782/2003 sammenholdt med artikel 66, stk. 1, i Kommissionens forordning nr. 796/2004, skal støttenedsættelsen da beregnes på baggrund af landbrugerens direkte betalinger a. i det kalenderår, hvor den manglende overholdelse finder sted, eller b. i det (senere) kalenderår, hvor den manglende overholdelse fastslås/konstateres? 2. Er resultatet det samme i henhold til de efterfølgende regler i artikel 23, stk. 1, i Rådets forordning nr. 73/2009 sammenholdt med artikel 70, stk. 4 og stk. 8, litra a), i Kommissionens forordning nr. 1122/2009? 3. I en situation, hvor en landbruger ikke overholder de lovbestemte forvaltningskrav eller betingelserne for god landbrugs- og miljømæssig stand i 2007 og 2008, men den manglende overholdelse først fastslås/konstateres i 2011, er det da Rådetsforordning nr. 1782/2003 sammenholdt med Kommissionens	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet Kammeradvokaten	Mundtlig forhandling	15.03.18

	forordning nr. 796/2004, der finder anvendelse ved fastsættelsen af støttenedsættelsen, eller er det Rådets forordning nr. 73/2009 sammenholdt med Kommissionens forordning nr. 1122/2009, der finder anvendelse?			
C-551/16	Klein Schiphorst Sagen vedrører: 1. Kan den beføjelse, der er tillagt i artikel 64, stk. 1, litra c), i forordning nr. 883/2004, henset til denne forordnings artikel 63 og 7, formålet med og indholdet af forordningen og personers og arbejdstagers frie bevægelighed forstås således, at en ansøgning om forlængelse af perioden for eksport af en ydelse ved arbejdsløshed i princippet afslås, med mindre forlængelsen af eksportperioden efter Uvw opfattelse på grundlag af sagens konkrete omstændigheder, herunder eksempelvis at der foreligger en konkret og beviselig udsigt til arbejde, ikke med rimelighed kan nægtes? I benægtende fald: 2. Hvorledes skal medlemsstaterne da forstå den beføjelse, der er tillagt i artikel 64, stk. 1, litra c), i forordning nr. 883/2004?	Udenrigsministeriet Beskæftigelsesministeriet Styrelsen for arbejdsmarked og rekruttering	Dom	21.03.18

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Processkridt	Dato
C-384/16	European Union Copper Task Force mod Europa-Kommissionen (appel) Påstande: — Kendelse afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 27. april 2016 i sag T-310/15, European Copper Task Force mod Europa-Kommissionen, annulleres. — Det fastslås, at det af European Copper Task Force anlagte annullationsøgsmål mod Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 2015/408 kan antages til realitetsbehandling. — Sagen hjemvises til Retten med henblik på, at denne træffer afgørelse. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	13.03.18
C-52/17	VTB Bank (Austria) Sagen vedrører: 1. Finder afledte EU-retlige bestemmelser (navnlig f.eks. artikel 64 eller 65, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26.6.2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF, EUT L 176/338 af 27.6.2013) anvendelse på myndighedens pålæggelse af renter i henhold til en medlemsstats lovbestemmelse, hvorefter et kreditinstitut i tilfælde af overskridelse af grænsen for store eksponeringer i henhold til artikel 395, stk. 1, i Euro-	Finanstilsynet	GA	13.03.18

	<p>pa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om [org. s. 2] tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 skal pålægges renter på to procent af overskridelsen af grænsen for store eksponeringer, beregnet pr. år, i 30 dage? 2. Er EU-retten (navnlig artikel 395, stk. 1 og stk. 5, i Europa- Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26.6.2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012, [udelades], som ændret ved berigtigelse EUT L 321/6 af 30.11.2013) til hinder for en national bestemmelse som den, der fandtes i § 97, stk. 1, nr. 4, i Bankwesengesetz (lov om bankvirksomhed, som affattet ved BGBl. I, nr. 532/2014), såfremt der pålægges (udlignings)renter ved overtrædelse af artikel 395, stk. 1, selv om betingelserne i undtagelsesbestemmelsen i artikel 395, stk. 5, er opfyldt? 3. Skal artikel 48, stk. 3, i Den Europæiske Centralbanks forordning (EU) nr. 468/2014 (ECB/2014/17) (SSM-rammeforordningen) fortolkes således, at der foreligger en »formelt indledt tilsynsprocedure«, allerede når en virksomhed afgiver en indberetning til tilsynsmyndigheden, eller kan det anses for en »formelt indledt tilsynsprocedure«, at tilsynsmyndigheden i en parallel sag om lignende overtrædelser i tidligere perioder allerede har vedtaget en afgørelse?</p>			
C-482/16	<p>Stollwitzer</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal EU-retten i sin nuværende form, navnlig det generelle EU-retlige ligebehandlingsprincip, det generelle princip om forbud mod diskriminering på grundlag af alder som omhandlet i artikel 6, stk. 3, TEU og artikel 21 i chartret om grundlæggende rettigheder, forbuddet mod forskelsbehandling for så vidt angår arbejdskraftens frie bevægelighed som omhandlet i artikel 45 TEUF og Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv, fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse som den i hovedsagen omtvistede, som for at afhjælpe en af Den Europæiske Unions Domstol i afgørelsen Gotthard Starjakob fastslået forskelsbehandling på grundlag af alder (nemlig manglende medregning af tjenesteperioder tilbagelagt inden det fyldte 18. år for ÖB-Bansatte) ganske vist for en lille del af de ÖBB-ansatte, som blev forskelsbehandlet efter den gamle ordning, tager hensyn til tjenesteperioder tilbagelagt inden det fyldte 18. år (dog kun tjenesteperioder, som objektivt er tilbagelagt hos ÖBB og sammenlignelige offentlige jernbaneinfrastruktur og/eller jernbanetrafikvirksomheder i EU, EØS og lande, som er tilknyttet EU gennem associerings- og/eller mobilitetsaftaler), men for den overvejen-</p>	Beskæftigelsesministeriet Transport-, Bygnings- og Boligministeriet Moderniseringsstyrelsen	Dom	14.03.18

	<p>de del af de oprindeligt forskelsbehandlede ÖBB-ansatte imidlertid ikke medregner alle andre tjenesteperioder tilbagelagt før det fyldte 18. år, navnlig heller ikke tjenesteperioder, som sætter de pågældende ÖBB-ansatte i stand til bedre at varetage deres arbejde, f.eks. tjenesteperioder hos private og andre offentlige trafiksselskaber og/eller infrastrukturvirksomheder, som fremstiller, sælger eller servicerer den af arbejdsgiveren anvendte infrastruktur (rullende materiel, skinneanlæg, ledningsanlæg, elektriske og elektroniske anlæg, sikringsystemer, banegårdsanlæg og lignende) eller virksomheder, som kan sidestilles hermed, og dermed i praksis for langt størstedelen af de ÖBB-ansatte, som var berørt af den diskriminerende gamle ordning, endeligt fastsætter en forskelsbehandling på grundlag af alder? 2) Realiserer en medlemsstat, som er ene-ejer af en jernbanetrafikvirksomhed og faktisk arbejdsgiver for de ansatte i denne virksomhed, og som af rent fiskale årsager ved lovændringer i 2011 og 2015 med tilbagevirkende kraft forsøger at fjerne disse ansattes EU-retlige krav på efterbetaling af løn som følge af diskriminering bl.a. på grundlag af alder, som er fastslået af Den Europæiske Unions Domstol i flere afgørelser (David Hütter, Siegfried Pohl, Gotthard Starjakob), og som også er anerkendt i flere nationale domstolsafgørelser, bl.a. også afgørelser afsagt af Oberster Gerichtshof (8 ObA 11/15y), de af Domstolen i dennes retspraksis opstillede betingelser for den pågældende medlemsstats EU-retlige hæftelse, navnlig en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af EU-retten, bl.a. artikel 2, stk. 1, sammenholdt med artikel 1 i direktiv 2000/78/EF, som er fortolket ved flere afgørelser afsagt af Domstolen (David Hütter, Siegfried Pohl, Gotthard Starjakob)?</p>			
C-557/16	<p>Astellas Pharma</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 28, stk. 5, og artikel 29, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler fortolkes således, at den berørte medlemsstats kompetente myndighed ved udstedelsen af den nationale markedsføringstilladelse for et generisk lægemiddel i den decentraliserede tilladelsesprocedure i henhold til direktivets artikel 28, stk. 3, ikke har nogen selvstændig beføjelse til at undersøge, hvornår databeskyttelsesperioden for referencelægemidlet begynder at løbe? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares med, at den pågældende medlemsstats kompetente myndighed ved udstedelsen af den nationale markedsføringstilladelse ikke har nogen selvstændig beføjelse til at undersøge, hvornår databeskyttelsesperioden for referencelægemidlet begynder at løbe:— Skal en ret i den pågældende medlemsstat på trods heraf undersøge, hvornår databeskyttelsesperioden for referencelægemidlet begynder at løbe, hvis indehaveren af markedsføringstilladelsen for</p>	Lægemiddelstyrelsen	Dom	14.03.18

	<p>referencelægmidlet gør indsigelse, eller gælder den samme begrænsning for retten som for medlemsstatens myndighed?– Hvordan sikres indehaveren af markedsføringstilladelsen for referencelægmidlet i et sådant tilfælde adgang til effektive retsmidler ved den pågældende nationale ret i henhold til artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 10 i direktiv 2001/83 med hensyn til databeskyttelsen?– Omfatter retsmidlerne vedrørende retten til en effektiv domstolsbeskyttelse en forpligtelse for den nationale ret til at undersøge, om den oprindelige markedsføringstilladelse, der er udstedt i andre medlemsstater, er givet i overensstemmelse med bestemmelserne i direktiv 2001/83?</p>			
<p>Forenede sager T-533/15 og T-264/16</p>	<p>Korea National Insurance Corporation Zweigniederlassung Deutschland m.fl. mod Rådet og Kommissionen</p> <p>Rådets afgørelse (FUSP) 2015/1066 af 2. juli 2015 om ændring af afgørelse 2013/183/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Den Demokratiske Folkerepublik Korea (EUT L 174, s. 25) og Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/1062 af 2. juli 2015 om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 329/2007 om restriktive foranstaltninger over for Den Demokratiske Folkerepublik Korea (EUT L 174, s. 16) annulleres, for så vidt som disse foranstaltninger opfører sagsøgerne i bilag V. Europa-Kommissionen og Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p> <p>Sag T-264/16, Korea National Insurance mod Rådet og Kommissionen vedrører: Påstande: — Rådets afgørelse (FUSP) 2016/475 af 31. marts 2016 om ændring af afgørelse 2013/183/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Den Demokratiske Folkerepublik Korea og Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/659 af 27. april 2016 om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 329/2007 om restriktive foranstaltninger over for Den Demokratiske Folkerepublik Korea annulleres, for så vidt som disse foranstaltninger opfører sagsøgeren i bilag V til Rådets forordning (EF) 329/2007 og i bilag II til afgørelse 2013/183/FUSP.</p> <p>— Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	<p>Udenrigsministeriet Erhvervsstyrelsen</p>	<p>Dom</p>	<p>14.03.18</p>
<p>T-33/16</p>	<p>TestBioTech mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Sagen antages til realitetsbehandling, og sagsøgeren gives medhold. — Kommissionens afgørelse af 16. november 2015 om afslag på sagsøgerens anmodning om intern prøvelse af Kommissionens gennemførelsesafgørelser (EU) 2015/686 (1), (EU) 2015/696 (2) og (EU) 2015/698 (3) af 24. april 2015, som meddeler tre</p>	<p>Miljø- og Fødevareministeriet</p>	<p>Dom</p>	<p>14.03.18</p>

	<p>tilladelser til markedsføring i henhold til forordning (EF) nr. 1829/2003 (4) (»GM-forordningen«) til Monsanto eller Pioneer af deres genetisk modificerede sojabønner MON 87769, MON 87705 og/eller 305423, annulleres.</p> <p>— Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgerens omkostninger.</p> <p>— Der træffes sådanne foranstaltninger, der måtte findes fornødne.</p>			
C-256/16	<p>Deichmann</p> <p>Er Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/223 af 17. februar 2016 om fastlæggelse af en procedure for vurdering af en række anmodninger om markedsøkonomisk behandling og individuel behandling fra eksporterende producenter i Kina og Vietnam og om gennemførelse af Domstolens dom i de forenede sager C-659/13 og C-34/14 gyldig?</p>	Erhvervsstyrelsen SKAT	Dom	15.03.18
T-507/15	<p>Polen mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2015/1119 af 22. juni 2015 (meddelt under nummer C(2015) 4076) om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (EUT L 182, s. 39) annulleres, for så vidt som udgifter på 142 446,05 EUR og 55 375 053,74 EUR, som Republikken Polens godkendte betalingsorgan har afholdt, i denne afgørelse udelukkes fra EU-finansiering.</p> <p>— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	15.03.18
T-211/16	<p>Caviro Distillerie m.fl. mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Appellen antages til realitetsbehandling. — Artikel 1 i Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2016/176 af 9. februar 2016 om afslutning af antidumpingproceduren vedrørende importen af vinsyre med oprindelse i Folkerepublikken Kina og produceret af Hangzhou Bioking Biochemical Engineering Co., Ltd annulleres grundet de åbenbare fejlbedømmelser af de faktiske og retlige omstændigheder, foranstaltningen er behæftet med, og grundet tilsidesættelser af artikel 3, stk. 2, 3 og 5, og artikel 17, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30. november 2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab.</p> <p>— Sagsøgte og enhver intervenient tilpligtes at betale sagsøgerens sagsomkostninger.</p>	Erhvervsstyrelsen	Dom	15.03.18
C-104/17	<p>Cali Espro</p> <p>Skal artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/62/EF af 20. december 1994 om emballage og emballageaffald fortolkes således, at den er til hinder for, at en EU-medlemsstat vedtager</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	15.03.18

	bestemmelser, hvorefter den økonomiske beslutningstager, der markedsfører emballerede produkter og emballager på det nationale marked, men som ikke ændrer produkterne eller emballagen og alene leverer dem i samme form til en økonomisk beslutningstager, der selv leverer dem til den endelige forbruger, skal betale en afgift, hvis beløb fastsættes pr. kilogram (kg) på grundlag af differencen mellem på den ene side mængden af emballageaffald svarende til mindstemålene for nyttiggørelse eller forbrænding i forbrændingsanlæg med energiudnyttelse og nyttiggørelse med genanvendelse og på den anden side mængden af emballageaffald, der reelt er blevet nyttiggjort eller forbrændt i forbrændingsanlæg med energiudnyttelse og nyttiggjort med genanvendelse?			
C-187/16	Europa-Kommissionen mod Republikken Østrig Påstande: 1) Det fastslås, at Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 49 og 56 TEUF, henholdsvis artikel 4, sammenholdt med artikel 11-37 i direktiv 92/50/EØF (1) og artikel 14, 20 og 23-55 i direktiv 2004/18/EF (2), for så vidt som — den har tildelt tjenesteydelseskontrakter vedrørende fremstilling af visse dokumenter, såsom pas med chips, nødpas, opholdstilladelser, identitetskort, pyrotekniske tilladelser, kørekort i kreditkortformat og registreringsattester i kreditkortformat under og over de i direktiv 92/50/EØF og direktiv 2004/18/EF gældende tærskler i perioden før og efter gennemførelsen af direktiv 2004/18/EF direkte til Österreichische Staatsdruckerei GmbH, og — den har opretholdt nationale bestemmelser, navnlig § 2, stk. 3, i forbundslov om ændring af Österreichische Staatsdruckereis retsforhold, som forpligter de ordregivende myndigheder til udelukkende at tildele disse tjenesteydelseskontrakter udelukkende til Österreichische Staatsdruckerei GmbH. 2) Republikken Østrig tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Miljø- og Fødevareministeriet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	20.03.18
C-537/16	Garlsson Real Estate e.a. Sagen vedrører: 1. Er bestemmelsen i artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolket i lyset af artikel 4 i tillægsprotokol nr. 7 til EMRK, praksis herom fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og national lovgivning, til hinder for at indlede en forvaltningsretlig sag, som vedrører et forhold (ulovlig adfærd i form af kursmanipulation), for hvilket den samme person allerede er blevet domfældt ved en endelig dom? 2. Kan den nationale ret anvende de EU-retlige principper direkte med hensyn til princippet ne bis in idem på grundlag af chartrets artikel 50, fortolket i lyset af artikel 4 i tillægsprotokol nr. 7 til EMRK, praksis herom fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og national lovgivning?	Finansministeriet Justitsministeriet Erhvervsministeriet Finanstilsynet	Dom	20.03.18

Forenede sager C-569/16 og C-570/16	Bauer m.fl. Sagen vedrører: 1. Giver artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden eller artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder arvingen efter en arbejdstager, der er død under ansættelsen, ret til en finansiell godtgørelse for den minimale årlige ferieperiode, der tilkom arbejdstageren inden dennes død, hvilket er udelukket i henhold til § 7, stk. 4, i Bundesurlaubsgesetz (den tyske forbundslov om ferie), sammenholdt med § 1922, stk. 1, i Bürgerliches Gesetzbuch (den tyske borgerlige lovbog)? 2. Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende: Gælder dette også, såfremt arbejdsforholdet bestod mellem to privatpersoner?	Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen	GA	20.03.18
C-596/16 og C-597/16	Di Puma m.fl. Sagen vedrører: 1) Skal artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at en endelig konstatering af, at den adfærd, der udgør den strafferetlige overtrædelse, ikke foreligger, er til hinder for, at der – uden behov for yderligere vurderinger foretaget af den nationale ret – indledes eller fortsættes endnu en retsforfølgelse for samme forhold med henblik på at pålægge sanktioner, der henset til deres karakter og strengthed skal kvalificeres som strafferetlige? 2) Skal den nationale ret ved vurdering af, hvorvidt sanktionerne er effektive, rimelige og præventive, tage højde for strafgrænserne i direktiv 2014/57/EU med hensyn til konstateringen af tilsidesættelse af princippet ne bis in idem som fastlagt i artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder?	Justitsministeriet	Dom	20.03.18
C-619/16	Kreuziger Sagen vedrører: 1) Skal artikel 7, stk. 2, i direktiv 2003/88/EF fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for nationale retsfor skrifter eller praksis, hvorefter retten til finansiell godtgørelse ved et arbejdsforholds ophør er udelukket, såfremt arbejdstageren ikke har ansøgt om den årlige betalte ferieperiode, selv om han havde mulighed herfor? 2) Skal artikel 7, stk. 2, i direktiv 2003/88/EF fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for nationale retsfor skrifter eller praksis, hvorefter retten til finansiell godtgørelse ved et arbejdsforholds ophør er betinget af, at arbejdstageren af grunde, som han ikke har nogen indflydelse på, ikke har været i stand til at gøre brug af sin ret til årlig betalt ferie inden arbejdsforholdets ophør?	Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen	GA	20.03.18
C-684/16	Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften Sagen vedrører: 1. Er artikel 7, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse	Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen	GA	20.03.18

	<p>med tilrettelæggelse af arbejdstiden (direktiv 2003/88/EF) eller artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (chartret) til hinder for en national ordning som § 7 i Bundesurlaubsgesetz (BUrUG), der som forudsætning for, at retten til ferie kan gøres gældende, opstiller et krav om, at arbejdstageren anmoder om ferie under angivelse af, hvornår vedkommende ønsker at afholde ferien, og bestemmer, at retten til ferie ellers bortfalder uden godtgørelse ved udløbet af referenceperioden, og ifølge hvilken arbejdsgiveren således ikke er forpligtet til på eget initiativ ensidigt og på bindende vis for arbejdstageren at fastsætte det tidsrum inden for referenceperioden, som arbejdstagerens ferie afholdes i? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Gælder dette også, såfremt arbejdsforholdet bestod mellem private parter?</p>			
C-12/17	<p>Dicu</p> <p>Sagen vedrører: Skal artikel 7 i direktiv 2003/88/EF fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse, som ved fastlæggelsen af en arbejdstagers ferieperiode ikke medregner en periode med forældreorlov i forbindelse med et barn under 2 år som faktisk arbejdstid?</p>	Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen	GA	20.03.18
Forenede sager C-688/15 og C-109/16	<p>Anisimoviené e.a. m.fl.</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal indskudsdirektivet fortolkes således, at penge, der hæves med personernes samtykke, eller som af disse personer selv overføres til eller indbetales på en konto, der var blevet åbnet i et kreditinstituts navn i et andet kreditinstitut, kan anses for et indskud i henhold til direktivet? 2. Skal indskudsdirektivets artikel 7, stk. 1, sammenholdt med artikel 8, stk. 3, forstås således, at der skal ske udbetaling i henhold til en indskudsgaranti op til det beløb, der er fastsat i artikel 7, stk. 1, til alle personer, hvis fordring kan fastslås inden den dato, hvor den i indskudsdirektivets artikel 1, stk. 3, nr. i) og ii), omhandlede afgørelse eller kendelse afsiges? 3. Hvad angår indskudsdirektivet er definitionen af en »almindelig bankforretning« da relevant for fortolkningen af indskudsbegrebet som et indestående, der hidrører fra bankforretninger? Skal definitionen også tages i betragtning ved fortolkningen af begrebet indskud i nationale retlige foranstaltninger, der har gennemført indskudsdirektivet? 4. Såfremt det tredje spørgsmål besvares bekræftende, hvorledes skal begrebet almindelig bankforretning i indskudsdirektivets artikel 1, nr. 1), da forstås og fortolkes: (a) hvilke bankforretninger bør anses for almindelige, eller hvilke kriterier bør danne grundlag for afgørelsen af, om en bestemt bankforretning er en almindelig bankforretning? (b) skal begrebet almindelig bankforretning vurderes under hensyn til formålet med de gennemførte bankforretninger eller til de parter, hvor-</p>	Finanstilsynet	Dom	22.03.18

	<p>imellem sådanne bankforretninger foretages? (c) skal indskudsbegrebet som et indestående, der hidrører fra almindelige bankforretninger, i indskudsdirektivet fortolkes således, at det kun omfatter tilfælde, hvor alle de forretninger, der fører til et sådant indskud, kan anses for almindelige? 5. Hvad angår penge, der ikke er omfattet af indskudsdefinitionen i indskudsdirektivet, men hvor medlemsstaten har valgt at gennemføre indskudsdirektivet og investordirektivet i national ret på en sådan måde, at penge, hvorpå indskyderen har en fordring, der hidrører fra et kreditinstituts pligt til at yde investeringsservice, også anses for et indskud, kan dækningen for indskud da kun anvendes efter, at det er blevet fastslået, at kreditinstituttet i et bestemt tilfælde har handlet som et investeringsselskab, og det fik overført penge medhenblik på investeringsvirksomhed/-aktiviteter i den i investordirektivet og MiFID omhandlede forstand?</p>			
C-96/16 og C-94/17	<p>Escobedo Cortés</p> <p>Sagen vedrører: 1) Er artikel 3 hvad angår [punkt 1, litra e), i bilaget til] og artikel 4, stk. 1, i direktiv 93/13 til hinder for en retspraksis, hvorefter et vilkår i en låneaftale, der fastsætter en morarentesats, som indebærer en strafrente på mere end 2% af den ordinære, årlige rente, der er fastsat i aftalen, udgør en uforholdsmæssigt stor godtgørelse, der pålægges den forbruger, som har opfyldt sine betalingsforpligtelser for sent, og dermed er urimeligt? 2) Er artikel 3 hvad angår [punkt 1, litra e), i bilaget til] og artikel 4, stk. 1, artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i direktiv 93/13 til hinder for en retspraksis, som ved vurderingen af, at et vilkår i en låneaftale, hvorved fastsættes morarenter, er urimeligt, fastsætter genstanden for kontrollen heraf til at være den yderligere omkostning, som denne rentetype medfører i forhold til de ordinære renter, da de udgør »en uforholdsmæssig stor godtgørelse, der er pålagt en forbruger, som ikke har overholdt sine forpligtelser«, og fastslår, at følgen af, at vilkåret erklæres urimeligt, er, at strafrenterne ophæves fuldstændigt, hvorfor alene de ordinære renter fortsat påløber, indtil lånet er tilbagebetalt? 3) Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende, skal konstateringen af, at et vilkår, hvorved morarentesatsen fastsættes, er ugyldigt, fordi det er urimeligt, have andre virkninger, for at disse bliver forenelige med direktiv 93/13, som f.eks. den fuldstændige ophævelse af, at både ordinære renter og morarenter påløber, når låntager har tilsidesat sin betalingsforpligtelse i forhold til afdrag inden for de i kontrakten fastsatte frister, eller at de lovbestemte renter påløber?</p>	Justitsministeriet	GA	22.03.18
C-568/16	<p>Rossol</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 3, litra o), i direktivet om betalingstjenester i det indre marked (direktiv 2007/64/EF) fortolkes således, at en mulighed i en</p>	Skatteministeriet Erhvervsministeriet Finanstilsynet	Dom	22.03.18

	<p>statsligt koncessioneret spillehal for at hæve kontanter i en pengeautomat, som samtidig er en pengevekselautomat, med EC-kort og pinkode, idet den bank- og kontotekniske afvikling foretages af en ekstern tjenesteyder (»netoperatør«), og udbetalingen til kunden først sker, når netoperatøren efter at have kontrolleret, om der er dækning på kontoen, sender en autoriseringskode til terminalen, mens spillehalsoperatøren kun fylder den multifunktionelle pengevekselautomat op med kontanter og fra den hævende kundes bank modtager en kreditnota på det hævede beløb, udgør en aktivitet som omhandlet i direktivets artikel 3, litra o), som dermed ikke kræver tilladelse? 2. Såfremt den i det første spørgsmål beskrevne aktivitet ikke udgør en aktivitet som omhandlet i artikel 3, litra o): Skal artikel 3, litra e), i direktiv 2007/64/EF fortolkes således, at den i det første spørgsmål beskrevne mulighed for at hæve kontanter med pinkode er en aktivitet som omhandlet i denne bestemmelse, når der samtidig med kontanthævningen genereres en værdikupon på 20 EUR, som skal indløses hos spillehallens tilsynspersonale med henblik på at kaste mønter i en spilleautomat? Såfremt den i det første og det andet spørgsmål beskrevne aktivitet ikke udgør en aktivitet, som ved artikel 3, litra o), og/eller litra e), er undtaget fra direktivets anvendelsesområde: 3a. Skal nr. 2) i bilaget til direktiv 2007/64/EF fortolkes således, at den aktivitet, som er beskrevet i det første og det andet spørgsmål, og som operatøren af spillehallen udfører, er en betalingstjeneste, som kræver tilladelse, selv om operatøren af spillehallen ikke fører en konto for den kunde, som hæver penge? 3b. Skal artikel 4 i direktiv 2007/64/EF fortolkes således, at den aktivitet, som er beskrevet i det første og det andet spørgsmål, og som operatøren af spillehallen udfører, er en betalingstjeneste som omhandlet i denne bestemmelse, hvis operatøren af spillehallen stiller denne service gratis til rådighed? Såfremt Domstolen anser den beskrevne aktivitet for en betalingstjeneste, som kræver tilladelse: 4. Skal EU-retten og direktivet om betalingstjenester i det indre marked fortolkes således, at de er til hinder for en straffretlig sanktionering af driften af en EC-kontanterterminal i et tilfælde med de foreliggende karakteristika, hvis tilsvarende EC-terminaler er blevet drevet eller fortsat drives uden tilladelse i talrige statsligt koncessionerede spillehaller samt i statsligt koncessionerede og til dels også statsdrevne spillecasinoer, og den kompetente tilladelses- og tilsynsmyndighed ikke gør indvendinger imod dette? I tilfælde af, at også fjerde spørgsmål besvares benægtende: 5. Skal direktivet om betalingstjenesteydelser og de EU-retlige principper om retssikkerhed og retsklarhed samt chartrets artikel 17 fortolkes således, at de i et tilfælde med de foreliggende karakteristika er til hinder for en myndigheds- og retspraksis, som anordner, at de pengebe-</p>			
--	--	--	--	--

	<p>løb tilfalder statskassen (»fortabes«), som operatøren af spillehallen via en tjenesteydelse fra netoperatøren har modtaget fra bankkunderne, som med EC-kort og pinkode har hævet de kontanter og/eller værdikuponer til spil på spilleautomater, som han har påfyldt, selv om alle kreditnotaer kun svarer til de beløb, som kunderne har modtaget i kontanter og værdikuponer til at spille med via automaten?</p>			
C-668/16	<p>Europa-Kommissionen mod Forbundsrepublikken Tyskland</p> <p>Påstande: Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til direktiv 2006/40/EF (1)(klimaanlægsdirektivet) og direktiv 2007/46/EF (2) (rammedirektivet), — idet den ikke har truffet de fornødne foranstaltninger for, at køretøjer af type 246, 176 og 117 atter kunne blive bragt i overensstemmelse med de godkendte typer (rammedirektivets artikel 12 og artikel 30), — idet den ikke har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at iværksætte sanktionerne (artikel 46, sammenholdt med artikel 5 og 18, i rammedirektivet), og — idet den den 17. maj 2013 imødekom en ansøgning fra Daimler AG om udvidelse af den gældende køretøjstype 245G til køretøjer, for hvilke der allerede før var meddelt en anden typegodkendelse, som de nye betingelser i klimaanlægsdirektivet finder anvendelse på, og derved har omgået klimaanlægsdirektivet.</p> <p>-Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	<p>Miljø- og Fødevarerministeriet Transport-, Bygnings- og Boligministeriet</p>	GA	22.03.18
Forenede sager C-47/17 og C-48/17	<p>X m.fl.</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal den anmodede medlemsstat henset til formålet med samt indholdet og omfanget af Dublin-forordningen og proceduredirektivet reagere inden to uger efter modtagelse af anmodningen om fornyet behandling som omhandlet i gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, er det da den frist på højst en måned, der er omhandlet i artikel 20, stk. 1, litra b), i forordning nr. 343/2003 (nu artikel 25, stk. 1, i Dublin-forordningen), der gælder, når henses til gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, sidste punktum? 3) Såfremt det første og det andet spørgsmål besvares benægtende, har den anmodede medlemsstat da på grundlag af ordet »bestræber« i gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, en rimelig frist til at reagere på anmodningen om fornyet behandling? 4) Såfremt der faktisk er tale om en rimelig frist, inden for hvilken den anmodede medlemsstat i henhold til gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, skal reagere på anmodningen om fornyet behandling, er der da stadig tale om en rimelig frist, når der som i den foreliggende sag er forløbet lidt over seks måneder? Såfremt dette spørgsmål besvares benægtende, hvad forstås der</p>	<p>Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	GA	22.03.18

	<p>da ved en rimelig frist? 5) Hvilke konsekvenser har det, såfremt den anmodede medlemsstat ikke inden for to uger, en måned eller en rimelig frist reagerer på anmodningen om fornyet behandling? Er den anmodende medlemsstat da ansvarlig for den materielle behandling af udlændingens asylansøgning, eller er det den anmodede medlemsstat, som er ansvarlig? 6) Såfremt der må gås ud fra, at den anmodede medlemsstat bliver ansvarlig for den materielle behandling af asylansøgningen, fordi den ikke har reageret rettidigt på anmodningen om fornyet behandling som omhandlet i gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, inden for hvilken frist skal den anmodende medlemsstat, i dette tilfælde sagsøgte, gøre udlændingen bekendt hermed?</p>			
T-540/15	<p>De Capitani mod Parlamentet</p> <p>Påstande: Europa-Parlamentets afgørelse A(2015)4931 af 8. juli 2015 om afslag på fuld aktindsigt i dokumenterne LIBE-2013-0091-02 og LIBE-2013-0091-03, der er knyttet til forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om Den Europæiske Unions Agentur for Samarbejde og Uddannelse på Rets håndhævelsesområdet (Europol) og om ophævelse af afgørelse 2009/371/RIA og 2005/681/RIA, annulleres. Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder eventuelle intervenerende parter omkostninger.</p>	Udenrigsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	22.03.18
T-80/16	<p>Shire Pharmaceuticals Ireland mod EMA</p> <p>Påstande: — Det Europæiske Lægemiddelagenturs afgørelse af 15. december 2015, som blev meddelt sagsøgeren den 18. december 2015, om nægtelse af at validere en ansøgning i henhold til forordning (EF) nr. 141/2000 (1) om udpegelse som lægemiddel til sjældne sygdomme annulleres.</p> <p>— Det Europæiske Lægemiddelagentur tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Lægemiddelstyrelsen	Dom	22.03.18
T-242/16	<p>Stavytskyi mod Rådet</p> <p>Påstande: — Rådets afgørelse (FUSP) 2016/318 af 4. marts 2016 om ændring af afgørelse 2014/119/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine samt Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2016/311 af 4. marts 2016 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 208/2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine annulleres, for så vidt som disse retsakter opretholder sagsøgeren på listen over personer og enheder, der er omfattet af restriktive foranstaltninger.</p> <p>— Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Udenrigsministeriet	Dom	22.03.18